

8. szám.
Jun. 25-én 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz máj.-aug. hóra **2 pft.**, vagy **2 ft. 10 kr.** új pénz; egész évre **6 pft.**, vagy **6 ft. 30 kr.** új pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

III. kötet.

ISKOLAI BIZONYÍTVÁNY.

Már azt pedig csak ne mondják,
Hogy a magyar nem jó diák;
Mert oly rövid idő alatt
Bámulatos sokat haladt
Mindennemű tudományban,
A mi csak a programján van.
Hol publice, hol privatim,
— El kell ismernünk barátim;
Hogy egyszer per istum cursum
Annyit igyekeztünk sursum,
Hogy magunknak egész bátran
Kiadhatjuk a calculust:

Hungarus baccalaureus
Mindennemű tudományban
Eminens, eminentissimus.

Imprimis mint nyelvtanuló
Méltán megdicélni való,
Kezén volt a grammatika
Volt is hozzá nagy praxisa,
Declinálni, conjugálni,
Praelegálni, allegálni
Olyan folyvást tud, mint a víz
Kilencz ember közt mind a tíz,
S ninesen többé olyan bibast
Ki ne tudná a derdiedast,
Azért tehát egész bátran
Kiadhatjuk a calculust:

Hungarus baccalaureus
A nyelvészet tudományban
Eminens, eminentissimus.

Másodszor, mint nagy juristán
Fér el rajta a borostyán,
Megtanult sok új codexet
Mindenekben jól igyekezett,
Küzdött paragraphusokkal
Győzelmesen, pedig sokkal,
Sőt a concertatióban
Volt előttünk olyan jóban,
Hogy magát a professort is
Elakasztá. Fuit fortis!
Azért tehát hitünk szerint
Kiadhatjuk a calculust:

Hungarus baccalaureus
A juridicumból megint
Eminens, eminentissimus.

Most jön az arithmetica
Ennek sincs előtte titka.
Kis újjában az algebra;
Nem kellett hozzá kathedra.
Összeadást és kivonást,
Sokszorozást és elosztást
A proportiot s törteket,
A felsőbb egyenleteket
S a hármas aranyregulát,
Mind praxisból megtanulá.
Azért jó hiszemmel inde
Adjuk neki a calculust:

Hungarus baccalaureus
Arithmetiából szinte
Eminens, eminentissimus.

Földíratot különösen
Tanulá szenvedélyesen.
Soha sem kelt annyi mappa.
Mint az idén s ötvenhatba?
Krimiában minden várost
Olyan jól ismernek már most,
S a legvénebb öregapó
Megmondja, hogy hol foly a Pó?
Hol van város? hol nincs semmi?
Hol nem lehet tovább menni?
Merre mi a metropolis?
Ergo: stet hic a calculus:
Hungarus baccalaureus
A geographiából is
Eminens, eminentissimus.

Térvén nummismaticára:
E tan sem ment nála kárba.
Tanult ismerni sok nummust
Mi volt régen, és mi van most?
Kisebb nagyobb, réz és ezüst,
Hogyan külön, hogyan együtt?
Mikor volt új, mikor lett ó?
Mi most az értéke netto.
Ezt is megtanulta könnyen,
Pedig nem is nézte könyvben.
Azért tehátlan ujabban
Kiadhatjuk a calculust:
Hungarus baccalaureus
A pénz-érem-isme-tanban
Eminens, eminentissimus.

Hátra vagyon a kémia,
Ő is azt jól tudja, mi a?
Hogy kell amalgamizálni?
Dissolválni, condensálni?
Levegőt consolidálni,
Egyik ércnek mássá válni?
Hogy mi az a neutrálsó?
A száraz mennykő mire jó?
A valami hogy lesz vízzé?
S a semmiből megint izé?
Tehát elismerjük nimis
S feljegyezzük a calculust:
Hungarus baccalaureus
A chemiából imprimis
Eminens, eminentissimus.

Végre — a philosophia
Mintha neki volna írva:
Socrates, Aristoteles
Bölcsészete nem oly teljes,
Diogenes megnyugvása,
Epicur test ápolása,
Plátó szép álomlátása,
Mind ennek van nála mása.
Javultak erkölcei is:
(Non rixatur cum sociis)
Azért kimondjuk in fine
Finali: *vivat domine*
Hungare sedule discipule!
Numeris nempe omnibus
Eminens solutissimus!

K—s M—n.

B A D A C S O N Y — P A R A D I C S O M.

Kezébe vette vándorbotját egykor a diák, ki-
nek bölcsője fája ama dicső s pompás vidéken
rengett, melyet halhatlan emlékü koszorús köl-
tőnk édesen zengő lantja megénekelt, — elindult,
hogy az iskolaport magáról lerázza, a nyári rek-
kenő melegben, a szigorlatok szigorú tantermei-
ben roppant hévséget kiállva, izzadva: egy szép
septemberi hónapban az édes hon még előtte is-
meretlen tájait bejárja, a penészt testének csoda-
művel készült alkotmányából kiírta; és azon
pénz öszegen fölül, mit a kegyes hívek, közsé-
gek az őt kiküldő főiskola javára könyvecské-
jébe fölirtak, s mivel neki be kell számolnia, ér-
demeljen még magának is néhány forintocskát,
melyeket a nagy városban majd forgalomba
hozva, vegyen magának felöltöt, jusson néha
semlye, sósperecz, gyümölcsre, és a szellemi kí-
nem maradható tápszerre: színházra is.

Messze vidékeken járt már vándorunk, a hon
kelet-északi részein utazott, midőn egy csinos

helység szélső tiszta, szép fehér házába bekö-
szöntött. Szives köszöntéssel fogadta őt a ház
megélemedett asszonya, ki magányban szorgal-
mas Márthaként dolgoztatott s kérdé:

— Honnét jösz édes öcsém?

— Badacsonyból anyó! — felelt a diák.

— Paradicsomból lelkem! óh kedves vendég,
nálam szállj, öregségetől ne iszonyodjál! —
s körülölelte s csókolta e közben az öreg az ifjat.

— Bada . . . — igazítani akará a vándor;
de a jólelkű öreg közbeszólása miatt szóhoz nem
juthatott.

— Oh lelkem mindig kívántam, bár jönne
valaki a paradicsomból, hogy tudakozhatnám,
mint van az én felejthetlen kedves első férjemnek
dolga s állapota ott? nem éhezik, nem szomjú-
zik, ruha nélkül nem szükölködik-e? jer kedve-
sem, szólj örömet az én lelkemnek, ismered X-et,
az én 40 évig volt hű házastársamat, ki élte 64-ik
évében szállott ki a paradicsom kies vidékein?

A szegény diák szeme-szája megállt, hánytva vetette elméjét mit tegyen? Kivegye-e az öreg anyót tévedéséből vagy képzelt nagy öröme karjain tovább is ringassa azt? — Nem szomorítá hát meg az öreget, s gondolva, ki tudja mire lesz haszna ennek is? így felelt az elibe sokszor s ismételve föltett kérdésekre :

— Hej öreg anyám lelkem! ismerem biz én a kelmed volt szeretett férjét X-t, jó becsületes ember ő ott is! Van mit ennie, innia egy napról más napra; de az nagyon meglátszik ám rajta, hogy nincs a jó szövőfonó nő, nincs körében kelmed, kit meg dicsérnek tettei itt a házban s kint a kapuban. Viseltes nagyon fehéreneműje, kopottas foltos felső öltönye is!

Megeredtek könyvei a jólelkű öregnek e beszéd után s így szólott :

— Édes öcsém! az Isten is megáld : ha kéresem meg nem veted. Adok én a te kezembe fehéreneműt, inget, lábravalót, két-két párt ujat a mostani kedves öregem viselő és ünnepi fehéreneműi közül, azután egy egész felöltőt, nadrágot derékrealót, zsinóros vitézkötéses dolmányt és a kordován szép bojtos csizmát. Áldott jó lélek az én élettársam, kit a jó Isten második gyermekségemben gyámolólul adott nekem, testre épen oly izmos, vaskos, dolgos, szorgalmas takarékos, mint a másik volt! Most is szánt, vet, boronál a mezőn, tudva, hogy ha szántunk, vetünk, aratást Isten áldása után akkor várunk. Nem fog ő engem tudom megszidni ez ajándokért, jó komák, barátok voltak ők együtt a lelkemmel, kiről most öcsém hirt hozál, s tudom, ha itthon volna, maga sürgetne engem e szükségesek elküldésére. Jer édes öcsém, egyél egy kis levest, van jó túrós galuska s fris sertéspecsénye is! lakjál jól; addig én egy szép lepedőbe — mit a lelkem ágyára teríthet ott, bevarrom e darab ruhákat mind; levelet nem írhatok, mert az ablakon kinézők meghomályosodtak, kezeim reszketnek már, de megint lelkem az igazat megvallva, nem is tudtam írni soha. — Köszöntöm, ezer áldást idvességet kívánok a kedvesnek! add át neki édes öcsém, megismer ő engem e darab ruhákról, ha levelem nem látja is.

— Jól evett ivott a vándor s az utiköltségre adott három darab ezüst huszast markába szorítva, kegyes ölelgetések, áldás kívánatok közben, az öreg anyótól búcsúzott a hátára adott tergenyével a soha be nem számolás reményétől áthatva, útra kelt, hova igazító könyve parancsolá őt.

Alig múlt egy rövid óra el : megérkezett a mezőről M. gazda szokatlan örömben s nagy elragadtatásban találta kedvelt öreg Sáráját, ki az öröm okát kérdeni sem hagyván : megczírogatja őt, mondván :

— Apjok lelkem, ne kinlódjék kend most a lovak kifogásával, majd elvégzi azt ez a suhancz, jöjjön be, hadd mondjak örömet, mi bizonyosan kendnek is öröme leszen! Hát lássa édes apjokom! három év óta sok jó napokat töltöttünk együtt; de ily szép, sokszorosan örvendetes napom, mint a mai még nem volt.

— Hogy-hogy? mi az? — kérdi az öreg.

— Óh kedves galambom — szólta Sára néni, — az én megboldogult kedves férjemtől, ked jó komja s barátjáról hallottam ma hirt a paradicsomból, itt volt egy fiatal onnét, eszem a furcsa bajszát, ki ismeri X-t, s kérdésemre megmondá állapotját — s óh be keserves egy részt tudni — egyébkép csak meg van; de rongyos! hanem nézze apjok lelkem! épen azért nagy az én örömem, mert két pár fehérruhával s a ked inneplő felső öltönye s egy szép lepedővel megsegíthetem őt a paradicsomban!

— Ott a paradicsomban! óh te boldogtalan, szól a férj, most lásd keserü gyümölcsét annak, hogy apád és anyád iskolába nem járattak, hosszú a hajad rövid az eszed, mert nem tudod, hogy onnét, hova a koma költözött, hirmondó nem jön, nem jöhet e testben lakókhoz soha. — Merre vette útját ama garabonczás a téged elcsábító, hadd tépjem szaggassam le hátáról a batyut, mit tőled mesterségesen elorzott.

Az öreg Sára álmélkodva csak ennyit felelt:

— Az erdőfelé apjokom!

Rögtön lóra ült M. gazda s vágott a kitüzött uton az erdőnek.

Az erdő szélben déli álmodt aludt vándorunk, útját tovább folytatandó, néz a helység felé, hol szép követségi ajándokban részesült. Meglát egy lovas embert sebesen közeledni, s semmit nem kételkedve, miszerint az ötet kergeti : leveti csizmáját, felső ruháját, s ezeket a tergenyével együtt az erdő bokrába elrejtve, csizmaszára melletti nagy kaszakéssel vagdalja az árokban a fűvet.

— Öcsém! — kérdi M. gazda a fű-vagdalót : — nem láttál-e erre menni egy garabonczást, kinek hátára fehér lepedőbe kötött batyu volt?

— Láttam biz én — mondja a vándor, — ez előtt mintegy negyedórával pihent ott az erdő

szélben, s talán valamit lopott, mert a mint kelmedet erre felé nyargalni látta, szedte vette a sátorfát, s ama gyalog ösvényen be az erdőbe suhant.

No mit tegyek már most? nyomában vagyok, gondolá M. gazda magában, . . . de lóháton ama szökevényt nem üldözhetem.

— Öcsém kérlek, fogd meg e sárgát addig, míg ama gazembert gyalog beérem; adj neki egy kis füvet is, nem nézem behunyt szemmel fáradtságodat, hiszen szolgálcseléd vagy magad is, lehetsz még az én szolgálatomban is, csak fogd meg hamar e kantárt, majd ha megcsiptem a nyakát, kit kergetek, elmondom mi csinált tette.

Megfogta a kantárszárat vonogatás nélkül vándorunk, s midőn az üldözöt jól behaladni gondolá: fölpattant a sárga hátára s batyuját ott nem feledve, tova vágatott.

A haszon nélküli kergetésből nagy fáradtan megtért M. gazda, nem találva ott, kire a hájat, illetőleg lovát bizta: mindjárt megtudta, hányat ütött az óra. — No már most — dűnnyögé, —

se pénz, se posztó, se ló, mit mondasz jól iskolázott öreg! elébb kigúnyolt tudatlan értetlen nődek, ki kevéssel lött nagyobb bakot, kárt legalább kevesebbet tett, mint magad!

Boszankodott e vigyázatlanság okozta megcsaláson, s a férji tekintély csorbulásától rettegve, kullogott hazafelé gyalog.

Szótlánul állott meg öreg felesége előtt a házban, ki a ló dűbögését nem hallva, elibe ki sem tötyöghetett.

— No apjok lelkem — kérdi az öreg, — be érte ked? hol a batyú? miért nem hozatta ked magával vissza, hadd szidtam volna meg, miért ámitott el?

— Beértem biz én, mond M. az erdő szélben, s igaz utonjárását amaz ifjúnak megtudva, s mivel te kedvesem oly nagy csomó ruhát kötöttél hátára, mi az erdőig már eltikkasztotta, s attól tartva, hogy ha a paradicsomig kell gyalog tergenyézni, meg kell szakadnia: lovamat is a sárgát aláadtam, hogy azon bátrabban koczognasson küldetése célja felé.

Hajdúsági.

Nehéz is arra a felelet.

- Hány óra barátom?
- Épen most mult egy.
- Reggeli-e, vagy estéli?
- Bizony azt már nem tudom.

A 7-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Az egyik eb, a másik kutya.“

Az ördög a ládában.

(Vásári kaland.)

Régen, hanem valóban megtörtént, hogy N. zentai kalaposmester, miután az adai vásáron minden holmiját eladta, csepegvén az eső, ilyenformán hazafelé hajtott.

Egy zökkenés alkalmával azonban ládájában elbukott és ennek teteje lecsapódván, a rajta lévő közönséges zár is lecsukódott. A jó állapot nem akarván gazdáját kényelmetlen helyzetében még jól meg is rázni, egy árokparton jó legelnie találván, megállapodott, de szerencsétlenül, mert a taliga feldült, és illetőleg a a gyalog láda tartalmával együtt az árokba fordult.

Kalaposunk óbégatása sok vásáros és utas embert elriasztott a szerencsétlenség színhelyétől, míg végre

két vakmerő legény, meggyőződésük daczára, hogy tudnillik ördög van a ládában, ezt erősen lekötözvén, kocsi-

jokra emelék, és a város birájához hajtának. — Hosszas tanakodás után végre sikerült némely bátørszivünek arra venni az akkoriban még kupak tanácsot, hogy a ládát kinyitattni engedjék; — hát mennyire bámultak és nevettek e kalandon és együgyűségökön, a midőn az

öreg kalapos töredelmes pofával és egy kissé megzúzott tagokkal kidugta fejét a ládából.

Mi az oka annak?

A cigánynak szép felesége volt, a földesúra eléggé fiatal még; a komájának egész keserőséggel így panaszkodott: ..nem tudom mi az oka, ez a mi feldes urunk

ha velem beszél goromba mint *azs erdeg*, ha a felesé-

gemmel beszél nyájas *mint a fene*.

Ne aggódj . . . .

X. faluban lakott hajdanában egy pálínkfőző, ki arról volt nevezetes, hogy mindennap jó fejfel tért haza a koresmából. Történt egyszer, hogy törkölyt öntött ki az udvarra szárítás végett, s nem levén otthon senki, a disznók kiszabadultak, s az erős törkölyből jól belaktak, mely őket természetesen elkábitá, minélfogva jobbra balra — mint a részeg ember — dülöngéltek.

Látva ezt a háziasszony, elkezdett rimánkodni s urát szidni, mintha ezáltal végők lenne disznaiknak.

— Ah! ne aggódj rajta édes feleségem, — vigasztalá ez : — hisz én is voltam sokszor már ilyen állapotban, még se lett kutyabajom sem.

Csak a kerek el ne álljon.

A mult évi nagy szárazság miatt az x-i malomnak alig volt annyi vize, hogy egyetlen kereket megbirjon mozditani annyira, miszerint a lassacsán kippegő pitte, huszonnégy óra alatt egy vékányi puliszkának valót szolgáltatson az örlés szüke miatt étlen ásítózó örlősnék és otthon éhező családjának számára.

Egy bizonyos napon, a többek közt, épen egy vékányi gabonácskát erőködött rajta egy szegény ember számára úgy, a hogy elaprózni a molnár, — midőn véletlenül, valami gondatlanság következtében, a malomban tüzvész lett kítőző félen.

Nagy lárma kerekedett. A malomban ácsorgó s több hirtelen odaszaladt emberek a tüzet kítőzése előtt kioltandók, lélektelenül vizes edények, s azokkal viz után látván, a malomra szivárgó vizet felrekesztették, hogy az merhető legyen.

Ezt meglátván a molnár, kétségbeesve kiabált :

— Emberek, az Istenért mit csinálnak? ne rekeszszék el a vizet, hiszen a kerek eláll. Ördög vigye a malmot ha megég is, csak a kerek el ne álljon!

Visszaadta a kölesönt.

K—n lakik egy német szappanos, a ki már jóformán meggazdagodott a szappanfőzésből és gyertyaöntésből. Azért boltját este felé már rendszeren beszokta csukni; nem is nyitotta volna ki aztán azt reggel előtt, ha minden szappanját vagy gyertyáját kérte volna is valaki. Hanem egy kis lyukat csináltatott a boltajtón, csak akkorát, hogy a pénzt be lehessen rajta adni, és a gyertyát kinyújtani kézzel, azon adogatta ki a gyertyát és szedegette be a pénzt.

Történt egyszer, hogy X. Feri — egy abban az utcában lakó diákgyerek — megszorulván világosság dolgában, elméne a szappanosbolt felé egy pár szál gyertyáért, hogy világoljon az az ő szobájában. Este levén pedig már az idő, a boltajtót becsukva találta . . .

hanem megzörgette az ajtót, és a zörgetésre kijött a szappanos :

— No ki vagy? mit akarom? — kérde a szappanos.

— Én vagyok, hallja az úr, adjon két szál kétgarasos, vörösbélű gyertyát.

— Van pénz? Nyujtsd be!

A deák azután benyújtott egy sexert; a szappanos szépen kiadott két szál kétgarasos vörösbélű gyertyát, és egyebet semmit . . .

— Hallja az úr, egy garas jár vissza még — mert öt garast adtam . . .

— Jár, jár, csak fogd meg, — szólt a szappanos, s bement a boltból.

A deáknak sehogy sem tetszett ezen eljárási módja a szappanosnak. Azt a garast épen holnap reggelre szánta cipőre. Milyen jó, fehér cipőt adtak volna azért neki holnap; milyen jól esett volna az . . . és ime, a fősvény szappanos nem adta vissza a garast — sőt még kigúnyolta, kicsúfolta; ez nem igazság, ezért boszút kell állani.

Másnap este köpönyege alá dugván poroló nádpálczáját, ismét elmegy a diák a bolt felé. Oda ment, és zörgetett az ajtón.

A szappanos kijön, megint kérde, hogy ki az, mit akar?

— Én vagyok, adjon az úr három szál kétgarasos gyertyát.

— No jól van! adsze pénzt, add be lik . . .

— Jaj, hallja az úr, nem fér be a kezem, mert be van kötve, hanem nyujtsa ki az úr a kezét, majd beleteszem.

A szappanos semmi rosszat nem gyanítva, kidugja a lyukon tenyerét . . .

A diák aztán huzott bele egy olyant, mely bolondok között is megért egy garast . . . Azzal nevetve tovább állt.

Nálunk es van!

Nézik, nézik az üstököst (természetesen hogy nem ezt, hanem a mi az őszszel az égen volt), de csodálkoznak rajta egy erdélyi kis városban; mi alatt egy borvizet áruló székely egész hidegvérrel megszólal :

— Nálunk es eppég egy ilyen van!

Csak az a baja?

Szekérdülés következtében eltört a szegény paraszt embernek a lába, s keservesen jajveszékelt az út mellett.

Arra menvén egy baka, kérde :

— Mi baja van kendnek földi?

— Jaj katona uram, eltört a lábom.

— Ejnye millom a lelkét, olyan lármát üt kend, hogy azt gondolná az ember : *a foga fáj*.

De igazán lépnek!

Bizonyos úri ember csendlakta magányos tzbójában fontos hivatalos tárgyban dolgozgatván, beront hozzá hirtelen egy vén cigány, és nagy lármával elkezdte köszönteni, hogy az Isten eddig meg addig, ilyen olyan szerencsésen éltesse stb.

A sürgős munkájában megzavartatott úri ember dolgozó-asztalától felugorván, sebes léptekkel járdalt fel s alá a szobában, káromolván a vén naplopót, hogy őt oly fontos munkája közepett háborítani merészlette.

A vén dade pedig, mintha a káromló szavak nem is őt illelnék, a tüzes léptekkel fel s alá járkáló uracsnak lábait szemüvegelve, egész nyájassággal így szólt:

— Eszem is azt a lábait, de *igazán lépnek*.

Lásd a szegény szürkét ki hitte volna?

A. úr B. barátjával poharazás közben az emberi élet bizontalan voltáról beszélgete.

B. úr nagyon elérzékenyült és így szólott:

— Biz édes barátom, nagyon bizontalan ez a mi életünk; még ma itt barátkozunk, és már holnap ki tudja mi sors vár reánk? barátom, meg is halhatunk; lásd a szegény szürkét, ki hitte volna!

(Megjegyzendő, hogy pár nappal az előtt A. úrnak egy igen kedves szürke lova dögölt meg.)

Nyalánkság.

A t—i vásáron vastepsit csipett a lőkötő, s rajtakapatván, a csendörök által méltó helyére hurczoltatott. Kis idő múlva két czimborája közt ilyen párbeszéd folyt:

— No koma, elvitték a szegény Peti komát a csendörök, az árva feje egy vastepsíhez akart hozzá jutni és rajta veszített.

— Úgy kell neki a ki lelke van, miért kap az aféle *nyalánkságokon*.

Két rebach.

Mihály gazda. Szeretnék egy kis összeget feleségem nevében az életbiztosító-társulatnál letenni, ugyan nem mondhatná meg Iczik szomszéd, miféle intézkedéseket kell ez ügyben tennem?

Iczik. S miért akarja feleségét phiztosítani?

Mihály. Azért, mert úgy is nemsokára meghal, s akkor majd sokkal több pénzt kapok vissza.

Iczik. Hát magának nem elég *egy rebach*.

Az uzsorásokhoz.

(Ad notam: Mért nem születtem ezer stb.)

Mért nem születtem ezer év előtt
Midőn születtek Árpád daliái?
Midőn Pannon nem ismert uzsorást,
S nem tudtak még sehol sem exequálni.

Beh arszlánkodtam volna akkor én,
Versenyt akármi deli leventével;
S mulattam volna egész napon át,
Tuhutum, vagy Tas szép lánygyermekével.

Beh fölcifráztam volna magamat,
Cylinder helytt esalma lett volna rajtam,
Pelissier helytt tigris kaczagány,
És Cuba B. helytt riadó szájamban.

Hajh mint feküdtem volna akkor ott
Délkor a nappan párdüzbőrrre dölve,
Mint egy jó fajta proletár hever,
Kávéház előtti padon szép-délbe,

Vagyok henyélő század gyermeke,
Hol még költeni való pénzem sincsen,
S ha volna is mi lenne sikere?
Sinlödöm most adósok börtönében.

B. Árpád.

Adatok Lár János kalandjaihoz.

Ordonáncon volt Lár az ezredesnél, de története- sen a keltinél jobban be volt rúgva, kénytelen volt ledölni, és mélyen elaludt, minek a lett a következése, hogy az ezredes többszöri felrázása is sikertelen maradt. Megvárta ugyan az ezredes a mig Lár kijőzanodott, hanem akkor egy szelet papirkát adott a kezébe, hogy adja át az őrtanyai parancsnoknak. — Viszi Lár a czédulát, de utja egy lebu j mellett vezette, a honnan pajtásainak vig lármája csiklándozta a fülét. Szerencséjére utóléri Iczik zsidó, kinél sokszor ivott hitelbe:

— Iczik öcsém, — így szól — légy jó s add be ezt a czédulát a várdára, mert sietős utam van.

— Szhivesen — felel Iczik — s azzal elválnak; Lár a lebu jba, Iczik pedig a várdá felé.

Mikor az őrtanyai parancsnok átveszi a czédulát, olvasás után int két közlegénynek, a kik Icziket rögtön egy mosópádforma kanapéra nyujtják és a parancs folytatására várnak.

A czédulába t. i. az volt írva: hogy ezen sorok átadójának, az őrtanyai parancsnok rögtön huszonöt pálczát mérressen ki a tréfás felire.

E szerint a Lárnak szánt huszonötöt Icziknek kellett nyugtázni.

Egy más csinjáért megint ötven botra ítélik, ekkor már meg volt széppenve, de leleményessége még is ki-segité.

Az ítélet kimondásakor t. i. folyamodott a tiszttek-hez, hogy engedjék meg, miszerint ha vevőt talál, ezt a büntetést árulhassa el. A tiszttek nevetve beleegyeztek és huszonnégy órát engedtek neki a handlirozásra.

Abban az időben az őrmesterek nádbotot hordoztak a kard mellett. Lár fogja magát, s az egyik őrmester nádbotját magához véve; rendre járja a szatócsboltokat, míg végre egy vállalkozó zsidóval megalkuszik tizgarasban darabját, t. i. hogy a zsidó, másnap reggel ötven olyan botot vegyen át a kaszárnyában; s még Lár felpénzt is kap rá!

Reggel felmegy a zsidó a kaszárnyába, és Lár vezeti a kapitányhoz, jelentve alássan, hogy ezen zsidó átvette az ötven darab botot tizgarásával, s most számba akarja venni.

A zsidó csak akkor vette észre a vásárt, mikor nem ugyan a kezébe, hanem reá akarták rakni az ötvent; s három négy darabot megkóstolva lemondott a vásárról; Lárnak pedig elengedték a többit.

Borkoresolyák.

Diákot fuvarozott a g—i ember, s a mendikás, ki mellette ült a bakon, majd nem egész úton szüntelen vicezelte az együgyü szekerest. Egyszer megúnván a sokat, véget akart vetni az előtte nem nagyon kedves mulatságnak, s ráförmedt a sublegatusra :

— Te, te, millom is a ki mémménygyikázott! hallgass, hogy is hallgass maá egyszer, mert biz Istén méttalálá csapni, hogy a tilaógus (chirurgus) szaáz forint-eér raád se neéz.

A tettes astzony megparancsolá szobaleányának, hogy korán költse fel, ki akar jókor reggel menni a zöldbe.

A szobaleány azt kérdezé : nem lesz-e akkor késő, midőn a tekintetes ur haza szokott jönni.

A vásáron lévő palócznak azt mondta a vásárbíró :

— He, nem jó ez a passzus, hamis.

A palócz egész tudatlansággal ezt felelé :

— Im szi de joo, hogy meegmondta; nem is teszem többet a szüüröm ujjába még kiráágná.

A falusi bíró érzékenyen panaszkodott a feleségének, hogy sok ellenségei vannak, s a fiatal szolgabíró, ki meg nem tudja úgy becsülni az időnek érdemeit, ki fogja tenni; a felesége így vigasztalá :

— Ne féljen ked meg én megleszek s ez lesz a szolgabíró, nem fogják kedet kitenni.

(Az asszony fiatal volt s csinos.)

A cigányokról.

* Rosszul van a világ felosztva panaszkodott hajdanában a dade, nyáron, mikor a nap hosszú, akkor a mezőre hajtának dolgozni, télen, mikor az éjszaka hosszú, akkor éjjelre hajtának muzsikálni.

* Egy igen kis faluban meghalt a harangozó, kérdék az arra menő cigányt :

— Te cigány lennél-e harangozó?

— Nem uram, nagyon irtózom a ketéltül.

* K. urnak szokása volt igen gyakran felhozni társaságban, hogy ő mily nagy családból való, s hogy ősei Nagy-Idán birtokosok valának. Egyszer szintén midőn felhozta, közél volt a muzsikásokhoz, a primás egész keseredettséggel közbe szólt :

— Hej azs én üseim is Nagy-Idán birtokosok voltak, de azs a átkozott Pukhain elkergette, lehet hogy üseink atyafiak is voltak.

* A kövesdi helység házából kijött a cigány; mérge sen fordult vissza s így átkozódott :

„Degely meg seginy helysigháza, mig egy becsületes korbácsod sincs, mind csupa kesergetés.“ (Értette a korbácson a csomókat.)

* A faluban az új helység házat nézegették; a cigány egész önérzettel közbeszólt :

— Szép bizs e, mind mik vertuk a kúvit a falu végin a sárbul.

* A cigányt kérdezi a klastrom rectora : hogy melyik szentet szereti legjobban.

A cigány azt mondá, hogy a szent Calasantiust, mert mikor annak van nevenapja, még ötet is jól tartják étellel s itallal. (Az volt a klastrom patronusa.)

* A cigány kemenczét csinált a papnál, de harmadnapra összedült, midőn a pap szidta érte, a cigány így válaszolt :

— Tistelendő úr is azst mondja, minden a mi porból van mulandó; hát hogy tárcson egy sárkemencze örökké.

R é b u s z.

